

PEYGAMBER SEVGİSİ -II-

Doç.Dr. İrfan AY / Ars.Gör. T.Kerem DEMİRCİOĞLU

Prof. Dr. İrfan AY

Şubat 2024

UNIVERSİTESİ

Sahabelerde PEYGAMBER SEVGİSİ

İslam peygamberi Hz Muhammed‘(sav) i görmüş, onunla konuşmuş, arkadaşlık etmiş ve ona inanmış müslümanlara **SAHABE** denir.

Doç.Dr. İrfan AY / Arş. Gör. T. Kerem DEMİRCİOĞLU

Allah'tan sonra en çok sevgiye layık olan, şüphesiz, **Allah Resûlü'** dür. Resûlullah'ı en çok sevenlerin başında ise **Sahabe** gelir. Bu gerçek, Kur'ân'da şu şekilde ifadesini bulmuştur:

“Peygamber, müminlere kendi nefislerinden daha sevgilidir.” [Ahzab Sûresi, 6.cı ayet]

Şimdi bu ayet doğrultusunda içine sor bakalım, sen **Mümin** misin değil misin? Eğer **Mümin (Alla h'a tam inanmış müslüman)** isen kendi nefsinden ve canından daha çok peygamberi sevmelisin. Ayet öyle söylüyor.

Yok için hayır ben peygamberi nefsim den daha çok sevemiyorum diyorsan, - *ki bu durum olabilir ve normal bir durumdur.*-içindeki İmanını kontrol et «*yalvar ALLAH'a*» önce İman sahibi olmalısın. Bu çok da kötü bişi değil, Çünkü Allah, arayana, iste yine İmanı nasip eder.

Sahabe-i Kirâm, sevgiyi ruhlarının gıdası olarak görüyor, o sevgiyle kalplerinin canlanacağına inanıyorlardı. Bu, onlar için en büyük bir zevkti. Çünkü onlar, **Buhari**'nin hadisinde söylediği gibi:

«Allah ve Resûlü'nü herkesten çok sevmek, sevdiği kişiyi sadece Allah için sevmek, ateşe atılmaktan nasıl korkuyorsa imandan sonra küfre dönmekten de öylece korkmak.» (Buhârî, İmân, 9.)

deniyordu. Bu Hadiste de belirtildiği gibi, imanının zevkine erdiren üç şeyden birinin “Allah ve Resûlü'nü her şeyden çok sevmek” olduğunu çok iyi kavramışlardı. Bu peygamber sevgisi sebebiyle hayatlarını tehlikeye atmaktan çekinmediler.

PEYGAMBER SEVGİSİ

Din yolunda giderken Sahabi'lerin yolunu takip edersek yolumuzu kaybetmeyiz, o yüzden onların rehberliğine ihtiyacımız var. peygamberimiz diyor ki “*Ashâbım yıldızlar gibidir. Hangisine tâbi olmanız hidayete erersiniz.*”

Onlar din yolunda ne yaptılarsa, nasıl yaptılarsa, bizde o şekilde yaparsak ancak **RABBİMİZİ** razı edebiliriz. Bunun delili de **Bakara suresi 137.ayet** «*Eğer o kafirler sizin gibi iman ederlerse ancak hidayet bulurlar.»*»

Allah burada diyorki «*Eğer kafirler hidayet bula caklar ise tıpkı sizin inandığınız gibi inanmalıdır lar.*» Yani ALLAH onlardan razı oldu,onlara cennet vaat etti.Demek onlar gibi olmak gerekiyor

Yani akıllı olup en kestirme yoldan hedefe gitmek lazım. Eğer **ALLAH** onlara cennet vaat etmişse, onlardan razı oldum demişse, başkasının önderliği ne, rehberliğine öncülüğüne ne hacet var?

ALLAH'ı razı mı etmek istiyorsun? **OLMAZSA**
OLMAZ KURAL !!!!!

Sahabe **Rasüllellahı** (sav) nasıl sevdiyse, O'nun
için nasıl fedakarlıkta bulunduysa sen de öyle seve
ceksin !!!

Demek ki **ALLAH** (cc) sevgisinden razı olmuş.

Eğer biz **RASÜLELLAH'**(sav)ı seversek, otomatikman **ALLAH** (cc) da bizi, sevecektir.

Bedir Muharabesi öncesi **Sa'd bin Muâz**’ şöyle diyor : «*“Yâ Resûlallah! Biz sana iman ettik ve seni tasdik ettik. Getirdiklerinin hak olduğuna şehadet ettik. Dinlemek ve itaat etmek için de sana kesin söz verdik.*”

Yâ Resûlallah! Nasıl isterseniz öyle yapınız. Seni hak ile gönderen Allah'a yemin ederim ki, bize denizi gösterip de dalsan, hiçbirimiz geri kalmak sizin seninle birlikte dalarız!”»

Sahabe, «inandık» demekle yetinmemişler, **Resû-lullah'a (sav)** sevgi uğrunda her türlü zulme ve işkenceye göğüs germişlerdir. Bu uğurda gerektiğinden yurtlarından, mallarından ve canlarından feda kârlık etmişlerdir.

BİLAL-İ HABEŞİ

'EZAN'

HD

Onların **Resûlullah'a (sav)** olan sevgileri, yavrusunu korumak için kendisini tehlikeye atan bir annenin ciğerparesine olan şefkatinden daha fazlaydı.

Sahabiler, O'na hitâb ederken hep; “*Anam-babam, canım, her şeyim Sana fedâ olsun yâ Resûlâllah!*” diyerek muhabbet ve bağlılıklarını sunarlardı.

Sahabiler için, «*Resûlullah -sallâllâhu aleyhi ve sellem- Efendimiz'den daha sevimli başka bir kimse yoktu.*» (Ahmed, III, 132, 250-251)

Sahabiler için, “*Resûlullah -sallâllâhu aleyhi ve sellem- onlara gözlerinden daha kıymetli ve sevimli idi. Efendimiz’e rahatsızlık veririz korkusuyla yanına iyice yaklaşılamazlardı.*” (Dârimî, I, 28-29; Ahmed, III, 397-398). Sahabiler için **Peygamberimiz** (sav) çok özel birisiydi.

Doç.Dr. İrfan AY / Arş.Gör.

HZ. EBUBEKİR'İN PEYGAMBER SEVGİSİ

Hicret esnasında **Sevr Mağarası'nda** Allâh Resûlü (sav), bir ara mübârek başlarını Hz. Ebûbekir'(ra) in dizlerine koyup hafif bir uykuya dalmışlardı. O esnâda Hz. Ebûbekir, mağarada kendilerine çok yakın bir yerde **küçük bir delik** gördü.

Herhangi bir zararlı haşerâtın çıkıp da **Hız. Peygamber (sav)** 'i incitmemesi için hemen ayağını **Allâh Resûlü'**(sav) nü uyandırmadan o deliğın üzerine koydu.

İmtihân-ı ilâhî, gerçekten bir müddet sonra düşün
cesinde haklı çıktı. Zîrâ **bir yılan, Hz. Ebûbekir**
(ra) in ayağını şiddetli bir şekilde ısırıldı ve zehrini
akıttı. O büyük sahâbînin
canı o kadar yandı ki, «**Re**
sûlullâh uyanmasın» diye
hiç kıpırdamadıysa da,
gözlerinden düşen **birkaç**
damlaya mânî olamadı

Öyle ki, bu damlalardan bir tanesi Allâh Resûlü'nün(sav) vech-i mübârekleri[*Hürmete layık, feyiz ve bereket kaynağı olan yüzüne,*]’ne düştü. Bunun üzerine uyanan Hz. Peygamber :

Ne var yâ Ebûbekir? Ne oldu?” diye sordu.

Hiz. Ebûbekir (ra) :

“Bir şey yok yâ Resûlallâh!” dediye de, Resûlul lâh'ın ısrârı üzerine meseleyi anlatmak zorunda kaldı. (*Beyhakî, Delâil, II, 477; İbn-i Kesîr, el-Bidâye, III, 223*)

Hiz. Ebubekir (ra)

Allâh Resûlü (sav) , hemen mübârek **tükrük**'
lerini yılanın ısırıldığı yere parmaklarıyla sürdüler.
Allâh 'ın lütfuyla daha o anda **Hz. Ebûbekir**'(ra)
in acı ve ıztırâbı dindi, yarası şifâ buldu.(Kaynak:
Os man Nuri Topbaş, Hz. Muhammed Mustafa 1,
Erkam Yayınları)

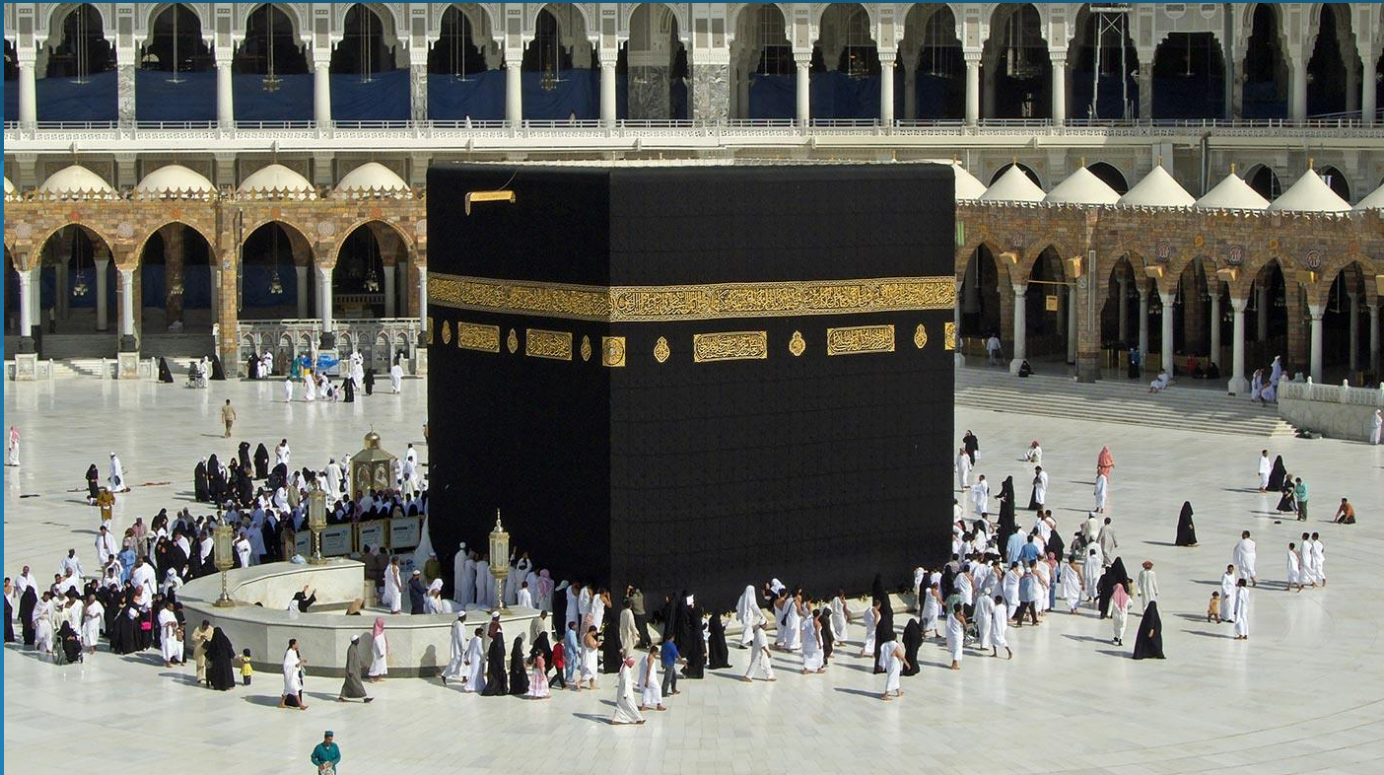

BALIKESİR ÜNİVERSİTESİ
1992

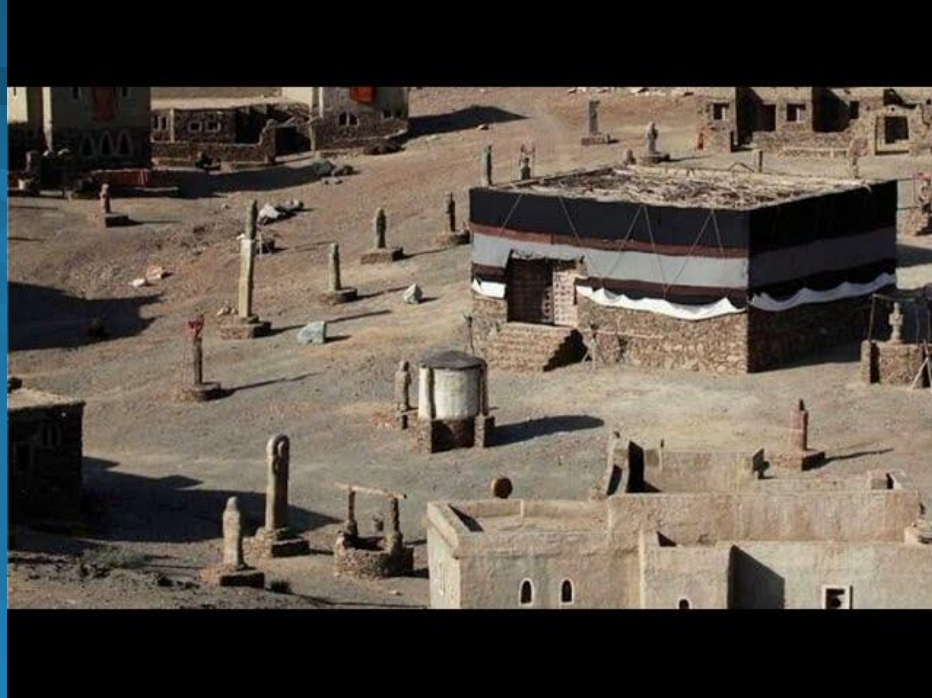
BALIKESİR ÜNİVERSİTESİ
1992

2.ci Olay

H.z. Ebubekir, Kâbe’de, yanında **H.z. Muhammed’(sav)** de olduğu halde ayağa kalkar ve insanları açıkça İslam’a davet etmeye başlar.

Kureyş ileri gelenleri, bu davranışı doğrudan kendi egemenliklerine yöneltilmiş ve hem gerçek hem de, **Kâbe**'de yapıldığı için, sembolik anlam taşıyan açık bir saldırı olarak kabul ederler.

Ve cevapları da ona göre olur. Hz. Muhammed (sav) ve Hz. Ebubekir (ra) öldürüleseye dövülür. Hz. Ebubekir (ra) 'i döve döve yere yıkıp üzerine çıkarlar.

Özellikle Rebia oğlu Utbe, ayakkabısının demir ökçesi ile burun kemiğini kırar, burnu yüzüyle bir olur, belirsiz hale gelir. Hız. Muhammed'(sav) de ona yakın ölçüde dayak yer. En sonunda ikisini de dayaktan öldü zannedip, bırakırlar.

Daha sonra olay yerine gelen akrabaları Teym oğulları **Hız. Ebubekir'**(ra) i baygın halde bir ar şafın içine koyarak evine taşır. Durumu o kadar ağırdır ki, öleceğini düşünürler ve «**soy onurları**»na dokunduğu için tekrar **Kâbe**'ye gidip, du yururlar:

“Eğer Ebubekir (ra) ölürse ALLAH'a (cc) yemin olsun ki biz de ona karşılık mutlaka Utbe'yi öldürürüz!” derler.

“Sonra da tekrar **Hız. Ebubekir (ra)** ’in evine dö
nüp, başında beklemeye başlarlar. **Hız. Ebubekir**
(ra) ise ancak akşama doğru kendine gelebilir.

Annesi Ümmülhayr, bir yandan ağlamakta ve bir yandan da oğlunun vücudundaki yaraları ve kurumuş kan lekelerini ıslak bir bezle silmeye çalışmaktadır.

Ve görür ki elini **Hız. Ebubekir'**(ra) in başında ne reye değdirmişse bir avuç saç köküyle birlikte e linde kalmaktadır. **Ümmülhayr** 'ın '**gözlerini açan oğlu** ' na ilk sözü:

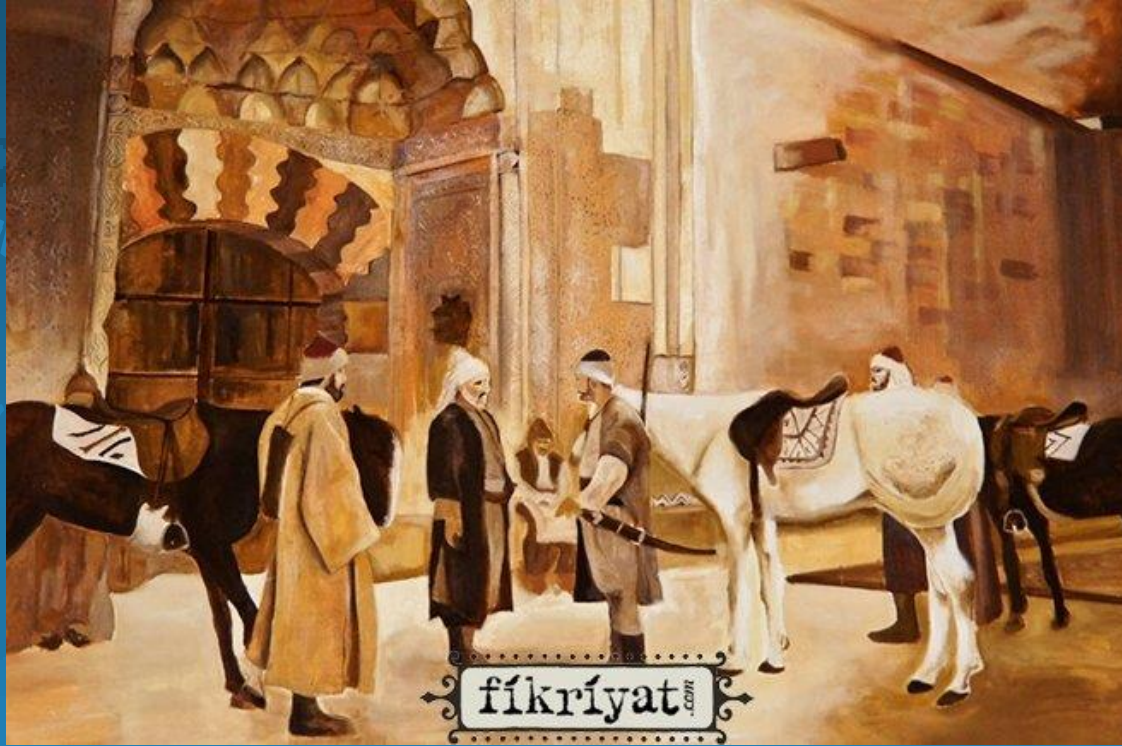
“*Bir şeyler yesen, içsen*” olur. Hz. Ebubekir(ra)
ise onu duymaz bile:

“*ALLAH'ın Elçisi ne durumda?*” der. Bu kadarı
akrabaları olan *Teymoğulları*’na fazla gelir, söyle
nirler:

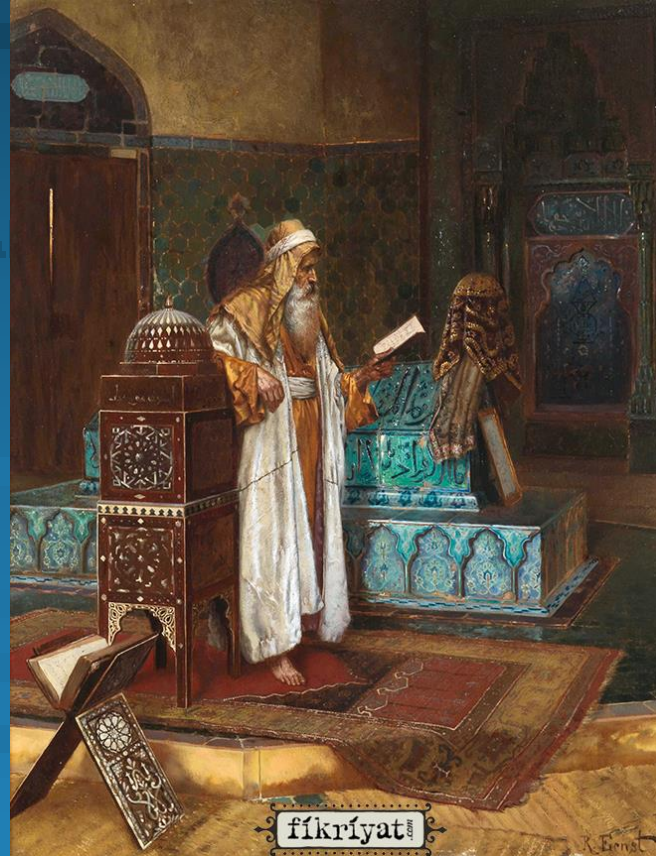

“*O’nun yüzünden ölmesine ramak kaldı ve hala gözünü açar açmaz Muhammed (sav) diyor!*”

Kızgınlıkla Hz. Ebubekir’(ra) in evini terk ederler. O ise oralı bile olmaz:

“O ne yapıyor nerededir?” der. Hz. Muhammed’
(sav) in iyi olduğu haberini almadıkça bir şey yi
yip, içmez. Başka hiçbir şeyle ilgilenmez. Anne
si de ısrarla:

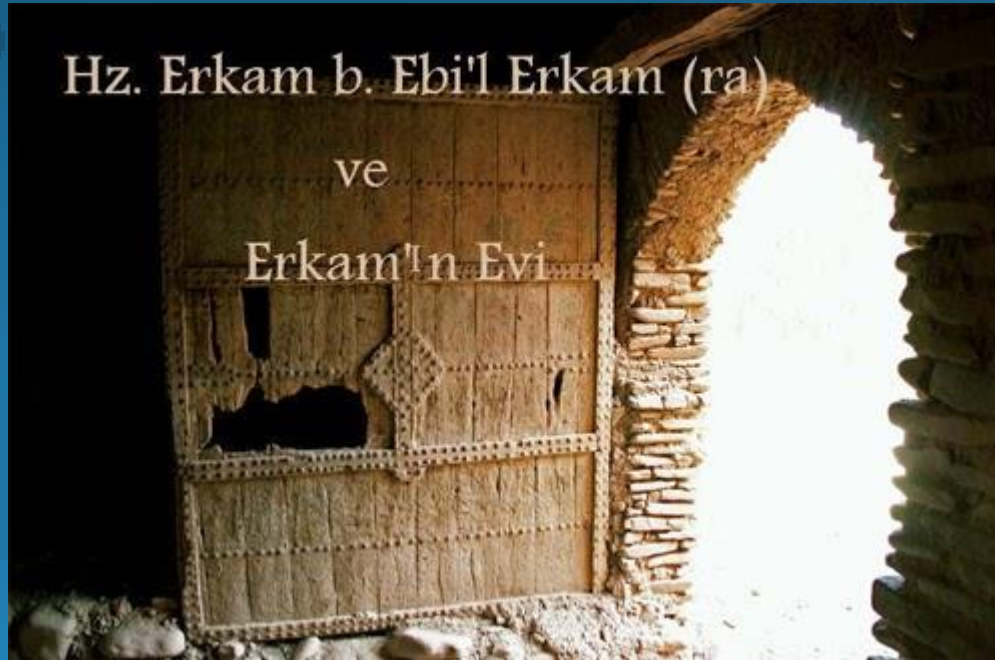

“*ALLAH'a yemin olsun ki benim «arkadaşın» hakkında hiçbir bilgim yok!*” deyip, durur. Haklıdır da. Hz. Ebubekir (ra):

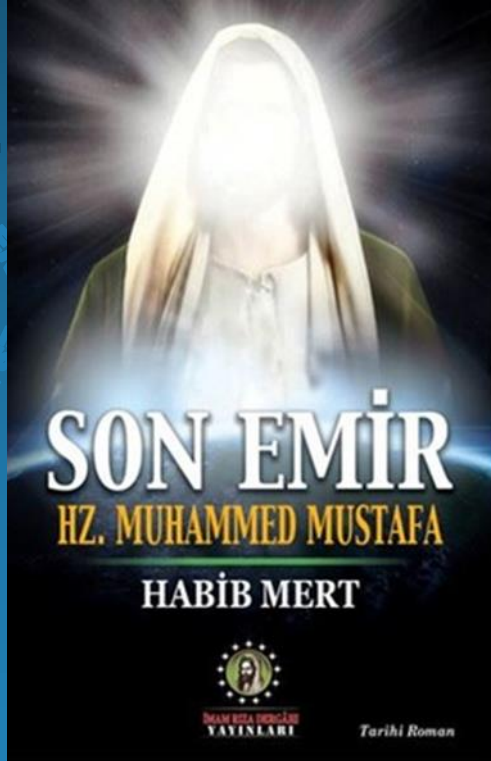
“*O zaman Hattab'ın kızı Ümmü Cemil'e sor!*”
der.

Hz. Ömer'in (ra)de kız kardeşi olan Ümmü Cemil onların komşusu ve gizli Müslümanlardandır. Ondan Hz. Muhammed (sav) 'in Erkam' ın evin de güvende ve bir ölçüde iyi durumda olduğu haberini alınca rahatlar.

Ve sonra gece karanlığından yararlanarak, annesi ne ve **Ümmü Cemil**' e tutunup, O'nu görmeye **Er kam**'ın evine gider. Birbirlerini görünce kucaklaşırlar. Bir yandan da hıçkıra hıçkıra ağlamaktadırlar.

Ve onlarla beraber Erkam'ın evinde olan bütün Müslümanlar da. **H.z. Ebubekir (ra)** , peygamberi nin (**sav**) yüzünü, gözünü öper. Çünkü O'nu çok sevmektedir. **H.z. Muhammed' (sav)** de ısrarla ona nasıl olduğunu, canının çok yanıp yanmadığını sormaktadır. O da O'nu çok sevmektedir.

“Hz. Ebubekir(ra) ise O’nu iyi durumda görmüş olmanın mutluluğuyla:

“EY ALLAH’ın Elçisi! ” der, “*o fasık adamın yü zümü gözümü belirsiz hale getirmesinden başka bir sıkıntım yok, iyiyim!*” der.

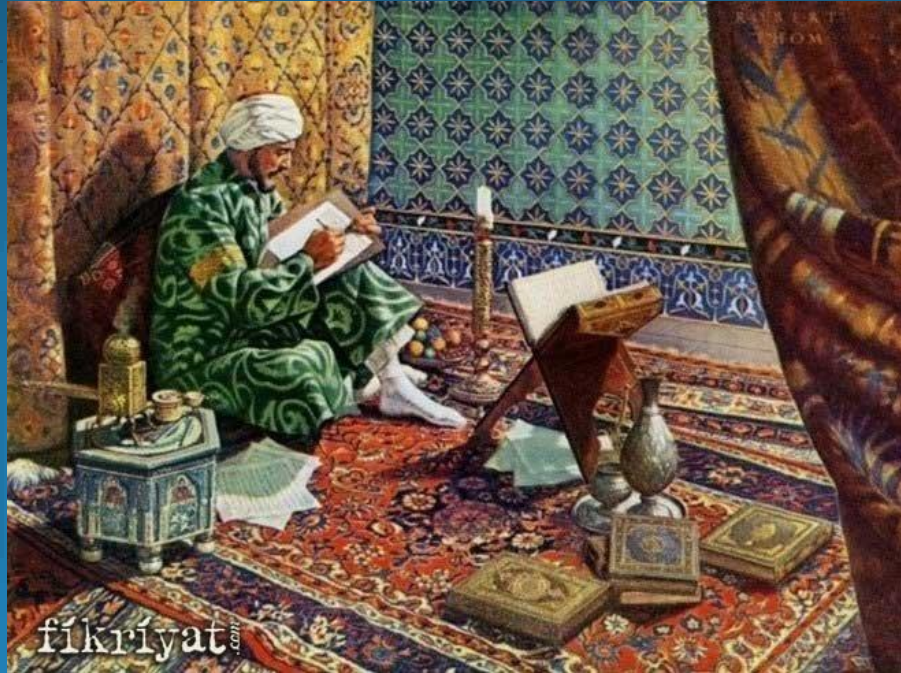

“Sonra o rahmetle dolu havayı fırsat bilir, **H. Muhammed**’(sav) den annesinin de İslam’ı kabul etmesi için dua etmesini ister. Anne **Ümmülhayr**’ a o gün yaşadıkları yetmiştir zaten, peygamberin duası anneye çıkartılmış bir davetiye olur aynı zamanda. O evde o da Müslüman olur. .

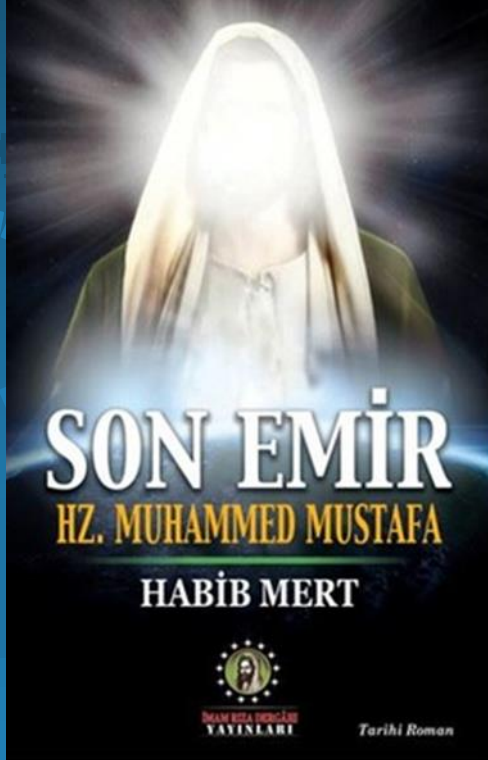

3.ci Olay

Hız Ebubekir (ra) derki « *Ben Allah'ın Rasûlü (sa v) ile birlikte müşrikler peşimizde Mekke'den Medine'ye Hicret yolculuğundaydık. Bir ara öyle susadım, öyle susadım ki hakikaten çok susuzdum.*

Kendimize su aramaya başladık. Ve süt bulduk.
Ben Efendimize (sav) «*Buyrun Ya Rasülellah*
(sav) için» dedim. Allah Rasülü içmeye başladı.
«*Vallahi O içti ben doydum*» diyor.

Rasüllellahı öyle sevmiş ki «*Tıpkı bir annenin çocuğunu sevdiği gibi*» Biliyorsunuz ki bir anne çocuğunu gerçekten sevdiğinde o'nun yemesiyle kendi de doyar. Hz Ebubekir (ra)«*Bir annenin çocuğunu sevdiği gibi Rasüllalahı (sav) sevmiş tir.*»

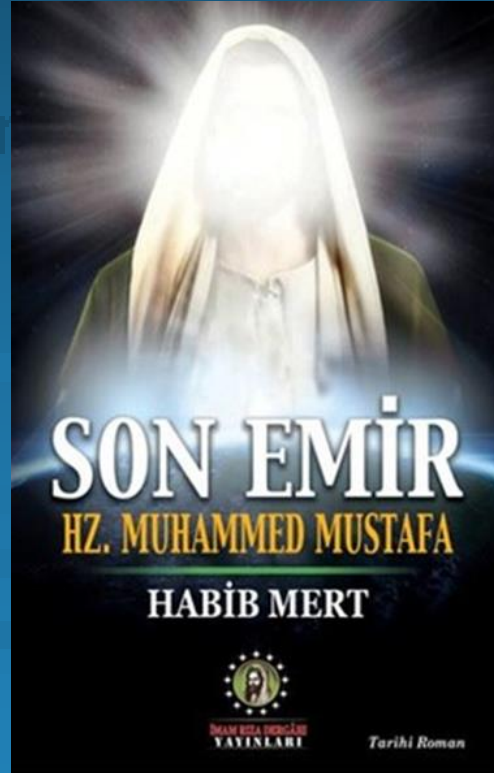

«*O içti ben doydum*»

4.ci Olay

Mekke fethedilmişti. O gün yaşı 80 lere eren gözleri artık görmez olan babası **EBU KUHAFFE** 'yi ikna etmiş, **Hız Peygamber(sav)** huzuruna getirmişti.

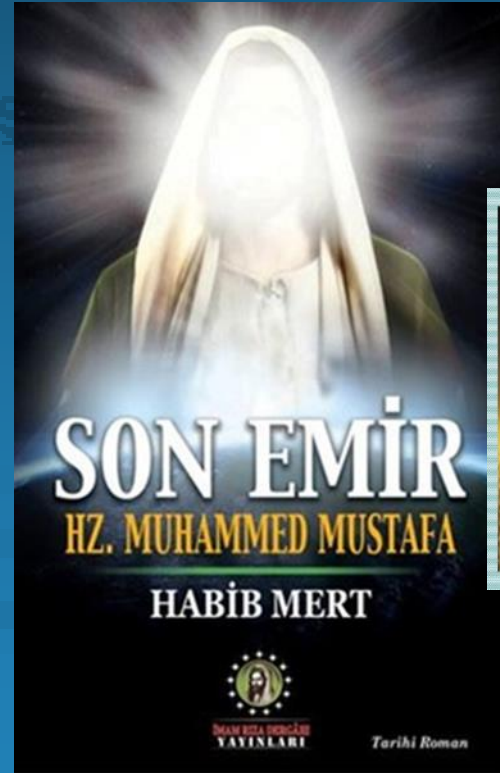
O sıra insanlar fevç fevç (*küme küme insan topluluğu*) islama giriş yapıyorlar. Allah bunu Kuran-ı Kerim de anlatıyor.O sırada Ebubekir'in babası **Ebu Kuhafe** 'de iman ediyor, Müslüman oluyor. Fakat iman etmeden önce

Ebubekir (ra) , babasının elinden tutup Rasülellah' (sav) elinden tutup Peygamberin huzuruna getiriyor. Saçı- sakalı bembeyaz olmuş yaşı bir adam. Peygamberimizin huzuruna getirilince Allah Rasülü (sav) diyorki ;

« *Ebubekir ! Keşke adamcağızı evinde bıraksaydın da BİZ adamın ayağına gitseydik.* » diyor. Tevazu gösteriyor, yaşlı çünkü. Ebubekir diyor ki ; « *Ya Rasü lellah(sav) ! Ayağına gelinmeye sen daha layıksın.* » Evet Babam yaşlı olabilir, ama senin ayağına gelinmelidir.

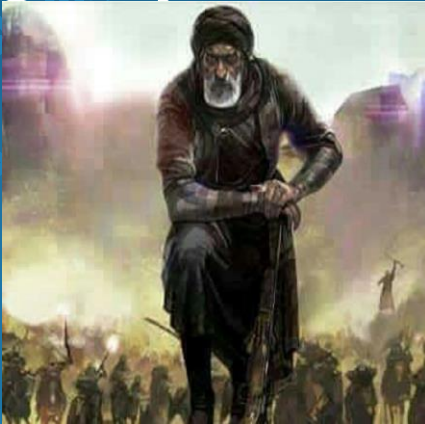

Ve neticede Allah Rasülü (sav) Ebu Kuhafe'yi önüne oturtuyor

Diyor ki,

İslama gir ! Selamet Bul Ya Ebu Kuhafe Ebu Kuhafe da getiriyor.

kelime-i şahadet

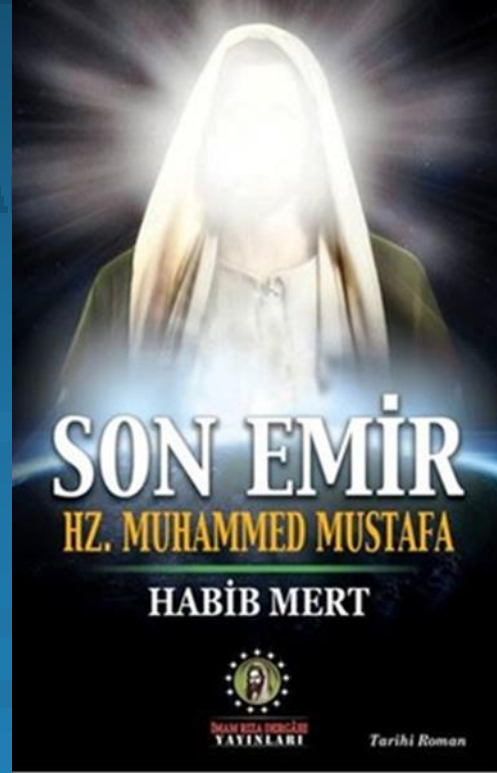
Ve kelime-i şahadet getiriyor, orada iman ediyor.

İman edince **Ebubekir (ra)** ağlamaya başlıyor. Ora da bulunan sahabiler diyorlar ki,

Ey Ebubekir !

Bu gün sevinç

günüdür

*Ağlama günü müdür? Senin baban iman etti, ateş
den kurtuldu. Ağlayıp da n'apacaksın. Sevinsene !!!*
Diyorlar. *Ne diyor biliyormusunuz* ? Subhanallah
bakın nasıl bir peygamber sevgisi !

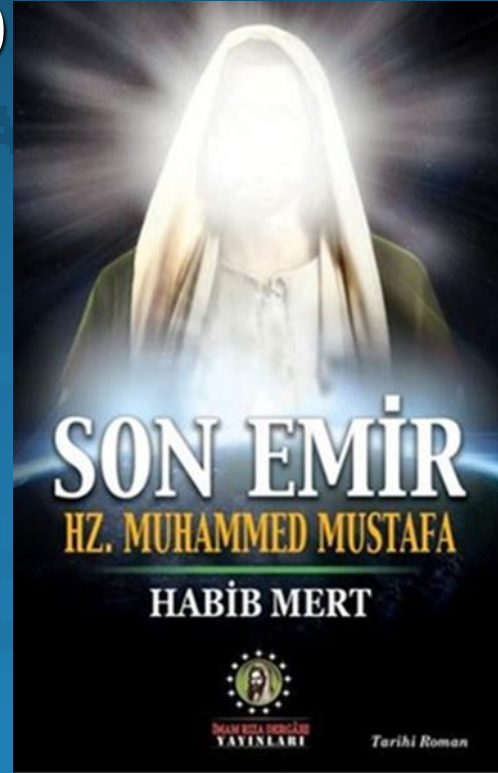
*Vallahi diyor ! «Şu anda burada biat edenin, Peygamberimize (sav) gelip iman edenin **EBU TALİP** (Peygamberin amcası) olmasını isterdim. Çünkü bu peygamber efendimizi daha çok sevindirecekti. Ben bundan dolayı ağladım»* diyor. Ebubekir bunu ciğerden söyledi. diye söylemedi.

Laf olsun

Çünkü **Rasül (sav)** sevinince kendisi de sevinecekti.
Rasül sevinince **ALLAH'** da sevinecekti.

Ben istedim ki; keşke şurada **EBU TALİP** de olsaydı da O iman etseydi de **Peygamber (sav)** sevinseydi. Hz Ebubekir (ra) **SİDDİK**'tı.

HZ. ÖMER'İN PEYGAMBER SEVGİSİ

HZ. ÖMER'in Efendimiz (sav) ile olan sevgi bağının en güzel örneklerinden birini bize, sahabeden Abdullah b. Hişam (ra) nakletmektedir.

Bir gün Medine’de, **Efendimiz (sav)** birkaç sahabe ile birlikte geziyorlardı. Topluluk içerisinde **Hız. Ömer (ra)** de vardı. Onlar **Efendimiz (sav)** ile beraber yürüdükleri bir anda, Efendimiz Ömer’ in eli ni tuttu ve bir müddet öylece elele dolaştılar.

Hız. Ömer (ra) , Efendimiz'in kendi elini tutması na öyle bir sevindi, öyle bir heyecanlandı ki bir an da hepimizin ödünü koparacak bir ses tonu ile: “**Ya Resulallah! Seni çok ama çok seviyorum.**” dedi.

Efendimiz (sav) şöyle bir Ömer'e doğru döndü ve dedi ki: "*Babandan ve annenden daha mı çok?*" dedi Ömer de : "*Evet, Ya Resulallah !*" dedi.

Efendimiz (sav) : “*Evladından ve eşinden daha mı çok?*” diye sordu. Ömer : “*Evet, Ya Resulallah!*” dedi. Bu sefer Efendimiz (sav) : “*Malından ve mülkün den daha mı çok?*” diye sordu. Ömer yine: “*Evet, Ya Resulallah!*” deyince, Efendimiz devam etti: “*Peki, nefsinden ve canından daha mı çok?*” diye sordu?

Bu soruya Hz. Ömer'in (ra) ne cevap verdiğini eğer bilmiyorsak aklımıza gelen ilk şey, diğerlerin de olduğu gibi, bu soruya da: “Evet, Ya Resulel lah!” dediği olacaktır. Değil mi?

Böyle bir sorunun muhatabı biz olsaydık, anında “**evet**” der işin içinden çıkardık. Ama konuşan ; Efendimiz’in lisanı ile dilinin üstünde meleğin dili olan, konuşan değil konuşturulan olan **Ömer** idi. “*Ömer’in dilinin üzerinde meleğin dili vardır; o söyleyen değil, söyletilendir.*” Bkz: Buhari, Fedilu’l-Ashab, 6; Müslim, Fedilu’s-Sahabe, 23; Tirmizi, 3682)

O bize **gerçek sevgiyi** öğretecekti. “*Evet, Ya Rasu
lellah! Seni nefsimden çok seviyorum.*” deme nin
ne anlama geldiğini gösterecekti.

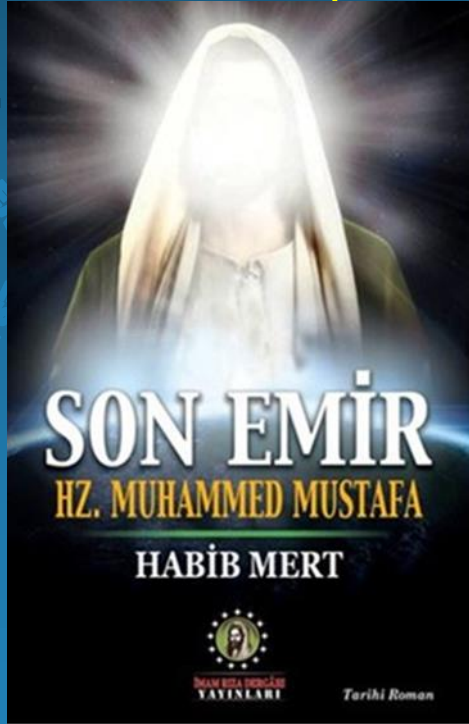
“Evet, demenin bedelinin olduğunu; “**Seni çok seviyorum.**” sözünün ucuz bir söz olmadığını hayatı ile ispat edecekti.

Efendimiz'in sorusu karşısında Hz. Ömer (ra), hiç tereddüt etmeden: *“Hayır, Ya Resulallah! Sizi nef simden ve canımdan daha çok sevmiyorum?”* dedi

Abdullah b. Hişam rivayete devam ediyor:
“Efendimiz, Ömer’in bu cevabı karşısında, anında elini bıraktı: *“Olmadı Ey Ömer, olmadı! Eğer ben sana nefsinden bile daha sevimli olamazsam kâmil bir imana ermiş olamazsın.”* dedi.

Efendimiz'in (sav) bu sözleri **Ömer**'i adeta yıkmıştı. Biraz önce coşku ile Medine sokaklarını inleten **Haz. Ömer**'in yüzüne hüznün çökmüş, omuzları düşmüş, düşünceli bir hâlde eve doğru yürümeye başlamıştı.

Ben de onu takip ediyordum. Eve geldi, evin önünde oturdu ve düşünmeye başladı. Dakikalarca düşünüyor, kendi kendine konuşuyor, bir şeylerin hesabını yapıyor gibi davranıyordu

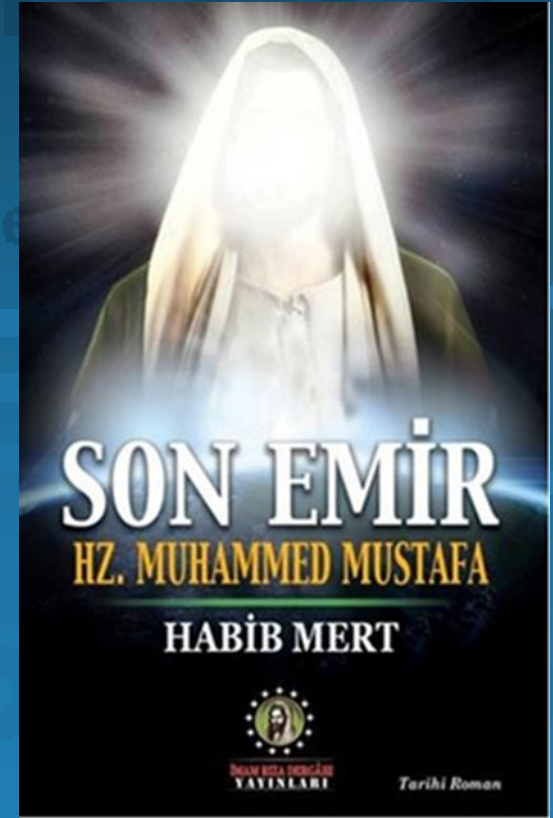
“Sonra birden ayağa kalktı ; süratli bir hâlde **Mes**
cid-i Nebevî’nin yolunu tuttu, ben de arkasın dan
koşmaya başladım. **Mescide** girdi, acele ile Efendi
miz’in huzuruna çıktı

Yine büyük bir coşku ve seda ile: “*Ya Resulallah! Vallahi, seni nefsimden ve canımdan daha çok seviyorum.*” dedi.

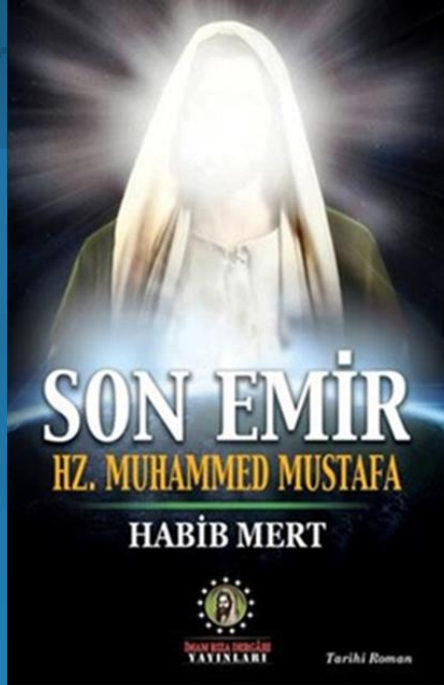
Bunun üzerine Efendimiz :“*el-Âne Ya Ömer! el-Âne/ Evet, şimdi (gerçek iman) oldu Ey Ömer! Şimdi...*” dedi. (Buhari, Kitabü'l-İman ve'n-Nüzûr, 3.)

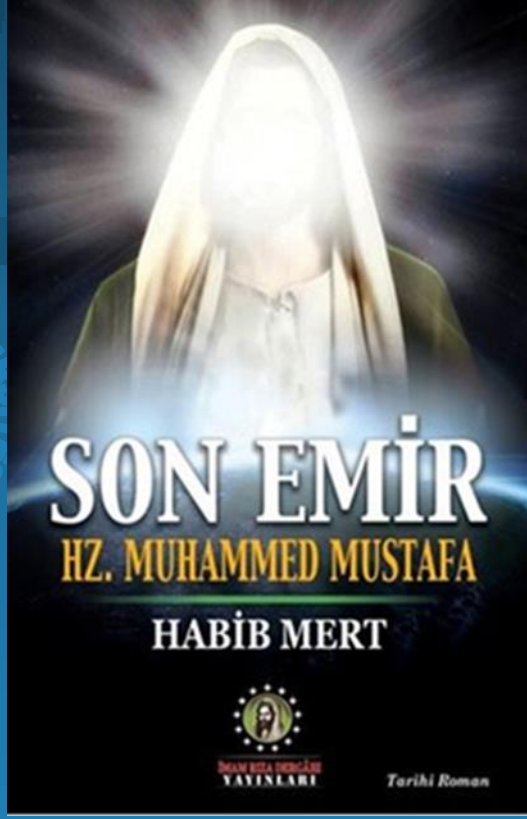
Bu tabloyu bize başka rivayetlerde anlatan Hz. Ömer'in (ra) oğlu, Abdullah b. Ömer, rivayetin devamı niteliğinde olan şu olayı da anlatır:

Babam sevinçle Efendimiz'in huzurundan çıkınca, ben bu olanları merak etmiştim. Hemen babamın yanına gittim ve dedim ki: “**Babacığım! Efendimiz (sav) sana yolda: “Beni nefsinden daha çok seviyor musun?” diye sordu; sen önce «yok» dedin.**

*Sonra geldin evin eřiğinde oturdun, ölçtün, biçtin,
kalkıp Efendimiz'in yanına gittin ve nefsinden da
ha çok sevdiğini söyledin.*

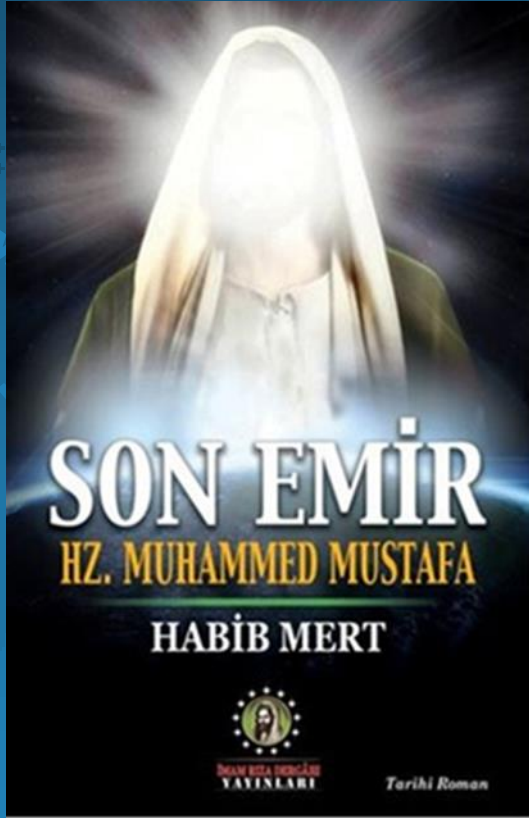
«Söyler misin kalbinde bir anahtar mı vardı ki çevirir çevirmez, nefsini Efendimiz'in sevgisine ikna ettin ve bunu gidip O'na ikrar ettin.»

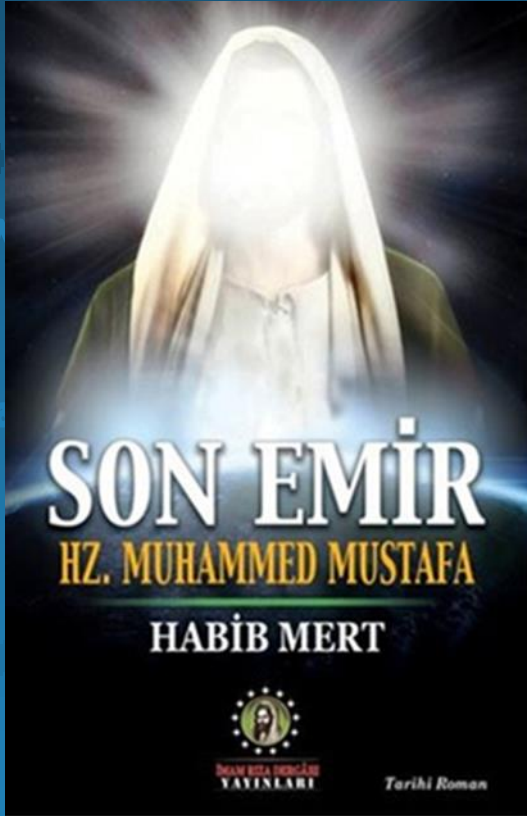
Babam dedi ki: “*Hayır, evladım!* Neden böyle yaptığımı sana söyleyeyim. Ben o ana kadar birçok şeyi *Efendimiz (sav)* ile kıyaslamıştım.

Kendi kendime demiştim ki: *‘Ey Ömer! Bir gün babanı, anneni, evladını, eşini, malını ve servetini, Efendimiz’e karşı tercih etmek zorunda kalsan hangisini tercih edersin?’*

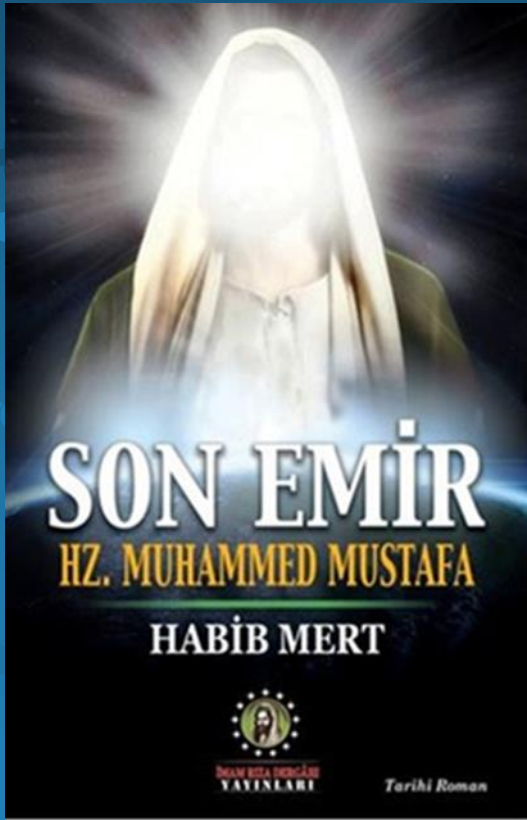
Hepsine hiç düşünmeden: *Efendimiz*, demiřtim.
Ama ben o ana kadar *nefsim* ile *Efendimiz*’i (*sav*)
kıyaslayıp, hiç *O*’nunla nefsim arasında bir tercih
yapma durumunda kalmamıştım.

Hesabını veremediğim bir sözü ve bir iddiayı dile getirmek istemedim. Geldim, evde oturdum ve bunun hesabını yaptım.

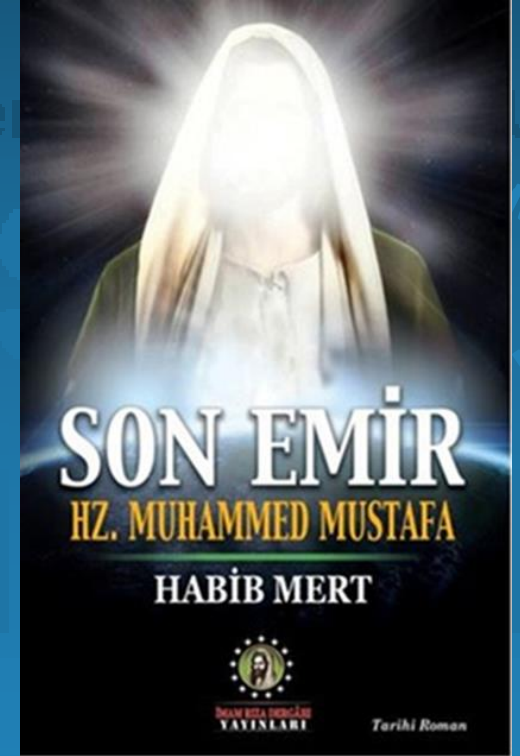
Dedim ki *‘Ey Ömer! Sen cahiliyenin karanlıkların da gezerken, O’nun vesilesi ile hidayetle tanıştın. Sen şimdi O’nu nefsinden daha çok sevemeyecek misin?’*

Hayır, Vallahi! Beni, İslam gibi büyük bir şeref ile şereflendiren Efendimiz' (sav) i, ben her şeyden ama her şeyden daha çok sevmeliyim. ' dedim.

İşte bu muhasebeyi yaptıktan sonra *Efendimiz'e (sav)* gittim ve *O'na bu sevgimi ikrar ettim.* (dü rüstçe söylemek)". Hz. Ömer'in bu sözleri oğlu Abdullah'ı da sarsıyor; *gerçek sevginin* ne demek olduğunu, o da çok iyi anlıyordu.

Bu rivayette **Hz. Ömer'in** tavrı gerçekten çok önemli. Hesabı yapılmamış bir söz söylememek, muhasebesini yapmadan “*Seni seviyorum.*” demek; herhalde sahabeyi büyük kılan en önemli ölçülerden biri, böyle bir hesap olsa gerek...

«Hz Ömer'in Hz Peygamberin ölüm haberini aldığı andaki Peygamber Sevgisi»

Hz. Ömer'in, **Efendimiz'e (sav)** karşı duyduğu derin muhabbetin bir örneği de **Efendimiz' (sav)** in vefatında sergilediği tutumdur.

Peygamber Efendimizin Vefatından Önce Azrail ile Görüşmesi

HZ MUHAMMED'İN
ÜMMETİ İÇİN ALDIĞI SÖZ

Efendimiz (sav) on üç günlük hastalığın ardından Hz. Aişe (ra) validemizin odasında çok arzuladığı Re fik-i Â'lâ' [*Ben yüce dosta, yüce sevgiliye gitmek istiyorum.*]’ya doğru yürümüş (Refik-i Â'lâ) kullanımı, bizzat Efendimiz’e ait bir kullanımdır.

**Ey hayat, seni bu kadar kıymetli tutuşum
ölüm sayesinde.**

ve bu dünyadan ayrılmıştı. Medine bu hüznün dolu, acı haberle yankılanırken, O'nu canından ve nefsin den daha çok seven Hz. Ömer, asla Efendimiz' (sav) in vefat ettiğine inanamıyordu.

O, öylesine **Efendimiz (sav)** 'i seviyordu ki, ölüm ile Efendimiz'i yan yana düşünmek bile istemiyordu. İşte o an, Medine, **Ömer'(sav)** in şu sözleri ile yankılanıyordu:

“*Vallahi Resulullah (sas) ölmedi! O aynen Hz. Musa gibi Rabbi ile buluşmaya gitti. Musa da gidince kavmi onun öldüğünü söylemişti. Göreceksiniz, nasıl Musa dönüp geldiyse; Efendimiz de gelecek ve münafiklara hak ettikleri cezaları verecektir.*” (İbn Sa’d, Tabakat, c. 2, s. 266)

Hz. Ömer (ra) elinde kılıç, dilinde bu seda Medi ne sokaklarını inletirken, onu teskin etmek Hz. Ebûbe kir'e (ra) düşmüş: “*Sakin ol ey Ömer ve Allah'ın takdiri karşısında konuşma!*” diyerek, (İbn Sa'd, Tabakat, c. 2, s. 267) onun yüreğindeki yangınlara adeta su dökmüştü.

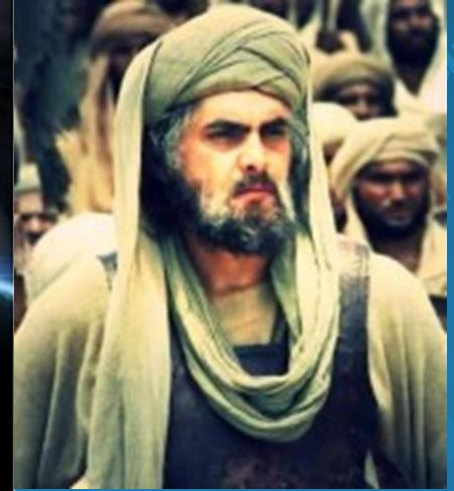

Hz. Ebû Bekir'in (ra) bu sözleri karşısında **Ömer**, çaresizce yere yığılmış ve gözyaşları ile bir hak olan ölüme karşı kendini teskin etmeye çalışmıştı

Tabloyu hatırlarsak ortada Efendimiz, sağ tarafta Hz. Ebû Bekir (ra), sol tarafta Hz. Ömer, birer el leri Efendimiz'in (sav) ellerinde, ya diğer elleri ne rede? Diğer elleri havada, o ellere, el uzatacak başka eller bekliyor. İşte Hz Ömer (ra) böyle sevmiştii

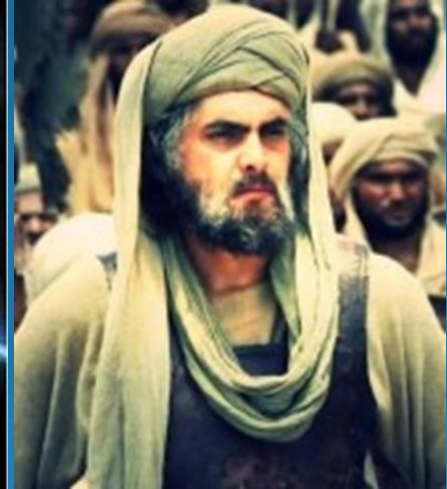
!!

Hız Ömer, On buçuk yıldan biraz daha uzun bir süre halifelik yaptı. Sabah namazı sırasında Ebu Lü'lüe olarak da bilinen Piruz Nahavandi tarafın dan öldürüldü. Ebu Lü'lüe, «Mugire bin Şu'be » 'nin İranlı kölesiydi ve Mecusilik (Zerdüş) dinini takip ediyordu.

Ebu Lü'lüe, Ömer'e (ra) saldırmak için fırsat kolladı. Sabah namazı vaktinde yanına geldi ve Ömer'in (ra) arkasında durdu. Âdeti olduğu üzere, namaz için kamet getirildiğinde Ömer halka seslendi ve saflarını düzeltmelerini söyledi, tekbir getirdiğinde Ebu Lü'lüe onu önce omzundan sonra da böğründen bıçakladı ve Ömer (ra) yere düştü.

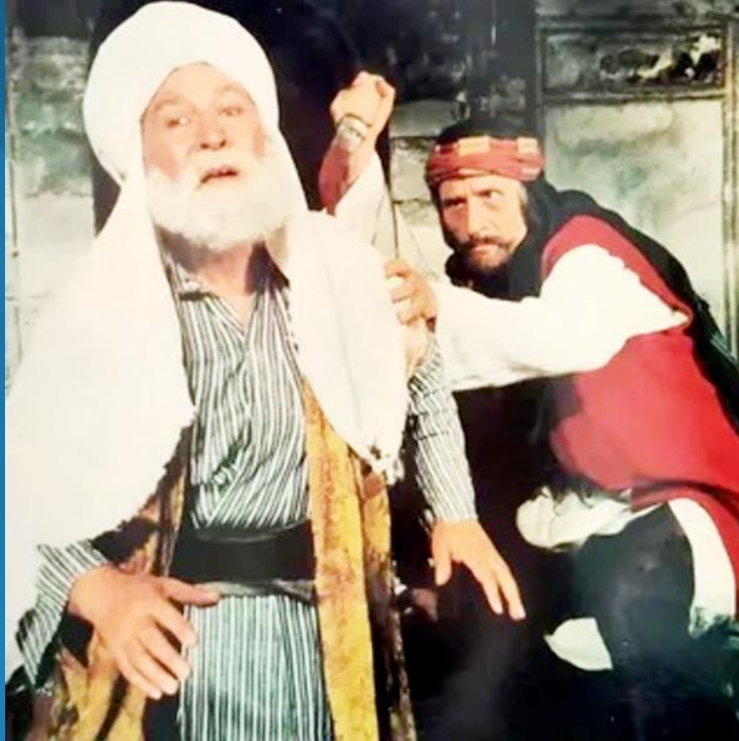
«Amr bin Maymun» olayı şöyle anlatıyor. Tekbir getirir getirmez bıçaklandığında, “*Köpek beni öldürdü ya da yedi!*” dediğini duydum. Elinde iki ucu keskin bir bıçakla kaçmaya çalışan yabancı, sağından ya da solundan kimseyi geçirmeden bıçakladı.

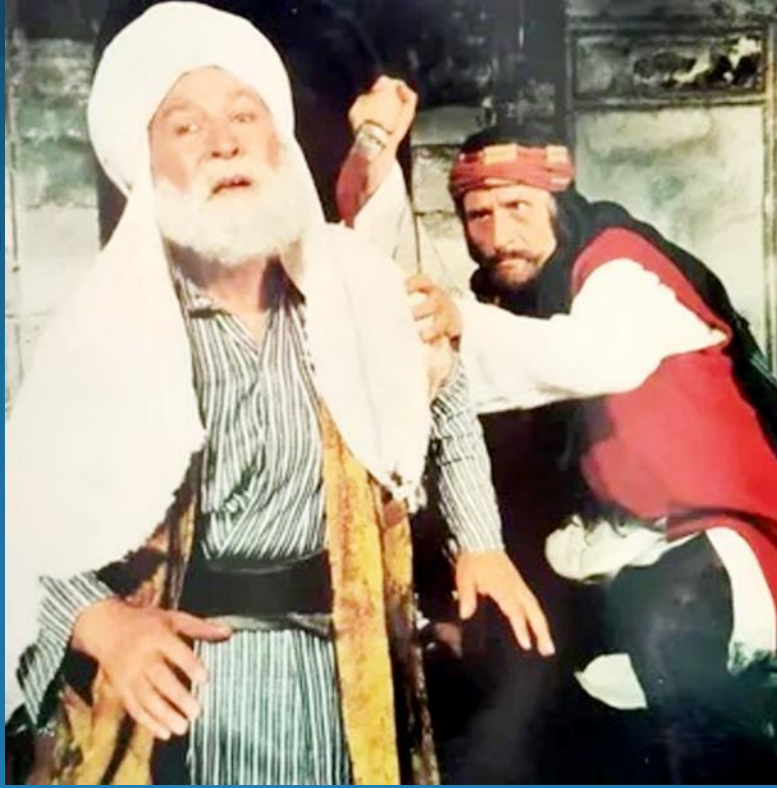
«On üç» kişiyi bıçaklamış ve bunlardan «yedisi» ölmüştür. Müslüman adamlardan biri bunu görünce üzerine bir örtü attı ve yabancı yakalandığını anlayınca kendini öldürdü.

Hz. Osman (ra), Hz. Ömer'in(ra) hayatının son anlarını anlatır: **Ömer'i(ra)** en son ben gördüm. Onu görmek için içeri girdiğimde başı oğlu **Abdullah bin Ömer'in** kucağındaydı. Ona: “*Yanağımı ye re koy*” dedi.

O da: *“Benim uyluğumla yer arasında bir fark var mı?”* dedi. İkinci ya da üçüncü kez: *“Yanağımı yere koy, annenden yoksun kalasın.”* dedi.

Sonra bacağını diğerinin üstüne attı ve *'Allah beni bağışlamazsa vay halime ve vay anama'* dediğini duydum, sonra ruhunu teslim etti.

Ey güzel arkadaşım !!!

ALLAH idrakini açsın

Sana **PEYGAMBER SEVGİSİ** nasip etsin

Doç.Dr

CIOĞLU

SABIRLA OKUMA-NEZAKETİNİZ
DOLAYISIYLA
TEŞEKKÜR EDERİZ

Doç.Dr. İrfan AY / Arş.Gör. T.Kerem DEMİRCİOĞLU

